

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Janusz Roszewski
Sędziowie:	SSO Barbara Mokras (spr.) SSO Paweł Szwedowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2015r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku M. N.

z udziałem A. N. (1) , S. S. , H. S. , A. J. (1) , P. K. , E. K. , D. Ś. , K. K. (1) , J. H. , M. B. , A. J. (2) , J. J. , A. N. (2)

o zasiedzenie

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 19 listopada 2014r. sygn. akt I Ns 434/13

p o s t a n a w i a:

oddalić apelację.

II Ca 122/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. N. wniósł, po sprecyzowaniu swego żądania, o stwierdzenie nabycia w 4/8 części – w zakresie udziału J. C., własności nieruchomości położonej w K. przy ulicy (...) oznaczonej jako działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...). W uzasadnieniu podał, że nieruchomość w wyżej opisanym zakresie objął w samoistne posiadanie w 1982 r. i od tej pory był jej samoistnym posiadaczem, nikt ze współwłaścicieli nie rościł sobie do niej pretensji, nie mieli oni woli władania nieruchomością, nie czuli się współwłaścicielami a zatem jak twierdzi wnioskodawca wyzbyli się posiadania i porzucili nieruchomość.

Uczestniczka postępowania H. S. wniosła o oddalenie wniosku podnosząc, że wnioskodawca nigdy nie był samoistnym posiadaczem nieruchomości.

Z kolei uczestniczki postępowania A. N. (2), S. K. oraz D. Ś. poparły wniosek.

Pozostali uczestnicy postępowania nie zajęli stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu oddalił wniosek i nie obciążył wnioskodawcy kosztami postępowania w sprawie.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł wnioskodawca zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 230 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. czego skutkiem były błędne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego polegające na przyjęciu, że wnioskodawca nie udowodnił posiadania samoistnego udziałów w przedmiotowej nieruchomości wyłącznie dla siebie i wskazując na powyższe wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył ci następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy w całości akceptuje ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego i uznaje je za własne. W takiej sytuacji, gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex 966804).

Sąd oddalił dowód z przesłuchania wnioskodawcy, gdyż stanowisko wnioskodawcy wyrażone zostało zarówno we wniosku jak i w informacyjnym przesłuchaniu. Okoliczności podane zarówno we wniosku jak i podczas informacyjnych wyjaśnień nie mają wpływu na zmianę powyższych ustaleń – wnioskodawca w swych zeznaniach przekazał jedynie swoje subiektywne przekonanie, że powinien być traktowany przez pozostałych współwłaścicieli jako samoistny posiadacz a współwłaściciele ci nie interesując się nieruchomością mieli, zdaniem wnioskodawcy wyzbyć się praw do nieruchomości, podczas, gdy z całości zgromadzonego materiału dowodowego powyższe okoliczności nie wynikają i żadne inne dowody nie potwierdzają zeznań wnioskodawcy. Jego przekonanie o samoistności posiadania przez niego całej nieruchomości nie znajduje potwierdzenia w żadnych innych dowodach ani nawet we wskazanych przez niego okolicznościach. Subiektywne przekonanie, nie znajdujące potwierdzenia w żadnych okolicznościach sprawy nie może stanowić podstawy do uwzględnienia żądania wnioskodawcy. Wnioskodawca nigdy nawet nie twierdził, że w sposób jawny i wyraźny zmanifestował wobec pozostałych współwłaścicieli wolę odsunięcia ich od współposiadania i współkorzystania z nieruchomości i nigdy nie twierdził, że jednoznacznie przekazał pozostałym współwłaścicielom, że zamierza wykonywać władztwo nad nieruchomością wyłącznie we własnym imieniu.

Wbrew twierdzeniom apelacji sąd pierwszej instancji ustalił, że od zamieszkania K. K. (2) w domu opieki tylko wnioskodawca ponosił koszty remontu budynku, opłacał podatki, podejmował decyzje odnośnie nieruchomości, a także ustalił, że nikt z rodziny nie sprzeciwiał się decyzjom wnioskodawcy, nikt nie żądał dopuszczenia do współposiadania nieruchomości. Powyższe fakty nie przesądzają jednak o samoistności posiadania nieruchomości co do przedmiotowego udziału. Wnioskodawcy jako współwłaścicielowi, zgodnie z art. 206 k.c. przysługuje prawo władania całą rzeczą stanowiącą współwłasność jeżeli inni współwłaściciele (a to miało miejsce w niniejszej sprawie) nie sprzeciwiają się temu i nie żądają dopuszczenia do współposiadania rzeczy. W tym zakresie nie ma zastosowania domniemanie z art. 339 k.c., na co zwrócił uwagę sąd pierwszej instancji. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika aby wnioskodawca okazał komuś ze współwłaścicieli w sposób nie budzący wątpliwości swojej woli wyłącznego władania nieruchomością odnośnie udziału J. C. – w zakresie przekraczającym udział jaki należałby się wnioskodawcy w drodze spadkobrania po J. C. i jego następcy. Podnieść należy, że wnioskodawca również nie twierdził tego, słuchany informacyjnie jako strona. Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń miał także na uwadze wyjaśnienia wnioskodawcy i jego twierdzenia zawarte we wniosku i zaskarżone orzeczenie jest m.in. (poza

zgrupowanym materiałem dowodowym) wynikiem treści w nich zawartych. W związku z powyższym przesłuchanie wnioskodawcy w charakterze strony nie było zasadne.

Jak słusznie stwierdził sąd pierwszej instancji, wprawdzie możliwe jest na zasadzie art. 172 k.c. nabycie nieruchomości wspólnej w drodze zasiedzenia przez jednego ze współwłaścicieli w zakresie obejmującym udziały pozostałych współwłaścicieli, jednak wnioskodawca powinien udowodnić posiadanie udziałów dla siebie – to jest z wolą odsunięcia pozostałych współwłaścicieli od współposiadania i współkorzystania. Władanie rzeczą wspólną musi wykraczać poza granice prawa wynikającego z art. 206 k.c. Wnioskodawca nie wykazał, aby w sposób jawny i wyraźny zmanifestował taki zamiar wobec pozostałych współwłaścicieli i to w taki sposób, aby pozostali współwłaściciele mogli w sposób jednoznaczny powziąć informację, że jeden z nich zamierza wykonywać władztwo nad przedmiotem współwłasności wyłącznie we własnym imieniu (por. postanowienie S.N. z dnia 2 kwietnia 2014 r. IV CSK 412/13, postanowienie S.N. z dnia 26 kwietnia 2013 r. II CSK 445/12, postanowienie S.N. z dnia 8 maja 2014 r. V CSK 324/13, postanowienie S.N. z dnia 4 lipca 2014 r. II CSK 622/13). Wnioskodawca nigdy nie powoływał się na takie okoliczności i nie zgłaszał na nie wniosków dowodowych. Skoro skarżący nie wykazał, czy i w którym momencie ujawnił wobec współwłaścicieli w sposób bezpośredni wolę zawładnięcia całym udziałem we współwłasności przedmiotowej nieruchomości należącym do J. C. to jego wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie udziałów pozostałych współwłaścicieli zasadnie został przez sąd pierwszej instancji oddalony.

Wobec powyższego apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu. W tym stanie rzeczy i na zasadzie art. 385 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. postanowiono jak w orzeczeniu.